

[Marianne Bentsen-Pedersen]

med at lave et beslutningsforslag, netop fordi vi mener, det kræver et ministerielt forarbejde at lave et lovforslag på området.

Statsministeren spørger også, om det kan laves inden for acceptable økonomiske rammer. Der må jeg igen sige, at det selvfølgelig kommer an på, hvilke takster man lægger til grund for de bevillinger, der ligger i de forskellige støtteordninger. Vi har ikke sat tal på, netop fordi vi synes, det er principperne, det drejer sig om. Det er det principielle i, om man overhovedet mener, dagbladene, også de mindre, skal overleve. Derfor har vi ikke ment, at det var vores opgave at give os til at diskutere, om det nu skulle være det ene eller det andet kronebeløb – det kan vi komme tilbage til senere – først og fremmest må vi have princippet fastlagt.

Statsministeren siger også, at det måske er helt andre typer løsninger, der er brug for. I den forbindelse vil jeg gerne henvise til bemærkningerne til pkt. 6, hvor der står, at vi er meget åbne over for alternative og/eller supplerende forslag, som kan nå det mål, vi nu har sat op.

Til hr. Søren Hansen vil jeg gerne sige, at jeg var meget glad for hans indledende bemærkninger om ytringsfrihed og bladmonopoler. Jeg er også enig med hr. Søren Hansen i, at A-pressens eksempler på, hvad der kan gøres, er meget positive.

På den anden side kan det ikke nytte noget, at det kun er den socialdemokratiske A-presse, der har mulighed for at komme med alternative løsninger. De muligheder har vi andre ikke, og derfor er vi nødt til at have nogle støtteordninger, sådan at det ikke bliver et socialdemokratisk fænomen alene.

Hr. Søren Hansen siger også, at kommissionen må gøre sit arbejde færdigt først, og at vi så derefter må beskæftige os med enkeltforslag. Det mener jeg er i fuldstændig modstrid med den debat, vi havde om mediekommissionen. Jeg mener, man netop lagde vægt på, at der også kunne afgives delbetænkninger, og at man bestemt ikke behøvede at afvente, at mediekommissionen skulle gøre sit arbejde færdigt. Man var ved den lejlighed også enige om, at en sådan mediekommission endelig ikke måtte blive en syltekrukke, hvad den jo ville blive, hvis man skulle afvente færdiggørelsen af alle de områder, som den skal beskæftige sig med.

Hr. Søren Hansen havde også mange betragtninger om det økonomiske og sagde, det var for dårligt, at vi ikke havde tal på, for det forlangte man, når regeringen kom med forslag. Dertil vil jeg blot sige, at dette her er et beslutningsforslag, og jeg vil gøre opmærksom på, at der heller ikke altid er penge på, når regeringen kommer med beslutningsforslag. Jeg kan nævne f. eks. beslutningsforslaget om ungdomsuddannelserne, som immervæk ikke er noget lille forslag, fra undervisningsministeren. Der står ikke ét ord om, hvad det koster. Så det er altså ikke kun os, der ikke altid har kronerne med i lommen.

Hr. Brøndsted siger, at tidspunktet er forkert, og at det er udtryk for mangel på respekt for kommissionen. Jeg mener næsten det modsatte: selvfølgelig skal kommissionen også i nogen grad have lov til at prioritere sine opgaver, men jeg mener også, det er en politisk beslutning, hvad der er vigtigt lige nu. Det må være en politisk beslutning, om vi vil se på, at pressen går ned, stille og roligt. Det synes jeg ikke det kan være kommissionens opgave at tage stilling til.

Hr. Brøndsted sagde noget om, at vi ville gøre os klogere end kommissionen. Det vil jeg ikke engang kommentere, for det mener jeg slet ikke ligger i dette forslag.

Hr. Brøndsted siger også, at vi nu skal vente og se. I den forbindelse vil jeg også godt henvise til, hvad hr. Øllgaard har sagt under debatten om mediekommissionen, nemlig at den må meddele sig med nogle delresultater, gerne hurtigt. Det er altså ikke alle inden for venstres gruppe, der mener, at man i alle tilfælde skal vente og se, hvad der kommer fra kommissionen.

Hr. Brøndsted var også inde på, at dagbladene forsvinder. Det vil man åbenbart bare stå og se på uden at gøre noget ved det.

Hr. Brøndsted taler endvidere om omkostningsniveauet. Jeg ved ikke, om hr. Brøndsted direkte har et forslag til, hvordan vi får det ned. I så fald kan vi selvfølgelig se på det, men jeg mener ikke, det er vores opgave herinde.

Hr. Brøndsted var ligesom så mange andre bange for, at der skulle komme statsstyring ud af dette her. Det mener jeg også vi skal være på vagt over for, for det ville virkelig være en fare. Men der er så mange andre områder, hvor der er statstilskud, som ikke